

JANAVINODINI.

ஜநவிநோதிநி.

இல. 8.]

ஆகஸ்டுமீ 1878.

[புஸ்த. IX.]

CONTENTS.

அட்டவணை.

Order of the Indian Empire	175	இந்துதேச மண்டலாதிபதியீடம்...	175
On the study of Entomology	176	கிருமிசாஸ்திரப் பயிற்சி	176
The Discontented Pendulum	177	மனக்குறைகொண்ட பெண்டிலம்.	177
The Three Advices	182	மூன்று நற்புத்திகள்	182
Old Deccan Days	191	தக்காணத்துப் பூர்வகதை	191
Botanising	197	ஒஷதிப் பயிற்சி செய்தல்	197
The Child's Corner	199	சிறுவர்க்கான கதை (11)	199
News	200	சமாசாரம்	200

MADRAS:

Published by the

MADRAS SCHOOL BOOK AND VERNACULAR LITERATURE SOCIETY,

AND SOLD AT THEIR DEPOSITORY OLD COLLEGE.

NOTICE.

 A series of interesting Tales from "Old Deccan Days" hitherto unknown to the Tamil country is now appearing in Janavinodini.

Also

A "CHILD'S CORNER"

HAS BEEN OPENED

Giving a new tale each month written expressly for Little Folks.

We shall be thankful if our Readers will shew a few Numbers of *Janavinodini* to their relatives and friends in the country. We are anxious to have a larger circulation in the Tamil Districts.

இதுவரையில் நமது நாட்டில் வழங்காத

தக்காணத்துப் பூர்வகதை

என்னும்

விநோதமான புதிய கதைகள்

இப்பத்திரிகையின்

பிரதிமாசச் சஞ்சிகையில் சிற்சிலவாய்ப்

பிரசுரஞ்செய்யலாகும்.

இப்படியே

சிறுவர்க்கான கதை

என்று

சில நூதன கதைகள்

மாதம் ஒவ்வொன்றாகப் பிரசுரமாகிவருகின்றன.

 இந்த ஜனவினோதநியை வாசிக்கும் நாட்டுக்கையாப்பக்காரர்கள் தங்கள் பந்தயித்திரர்களுக்கும் சில ஸஞ்சிகைகளைக் காட்டிப் படிக்கச்செய்யும்படி வேண்டுகிறோம். நாட்டுக்கையாப்பக்காரர் அதிகரிப்பது இந்தப் பத்திரிகையின் பிரயோஜனமாக இருக்கும்.

ஐநவநோதிநி.

இல. 8.]

ஆகஸ்டுமீ 1878.

[புஸ்த. IX.

இந்துதேச மண்டலாதிபதிபீடம்.

கிரேட்பிரித்தன் அயர்லாந்துதேசங்களுக்கு மகாராணியாகவும் இந்துதேச சக்கரவர்த்தினியாகவும் இராநின்ற விக்டோரியா மகாராணியார் தமக்குச் சக்கரவர்த்தினிப்பட்டஞ்சூட்டிய 1877-ஊ ஜனவரிமீ 1௨ யாகிய திருநாளுக்கு அங்கதமாய் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்துதேச மண்டலாதிபதிபீடத்தார் (Order of the Indian Empire) இந்துதேச மகுடவர்த்தினிபீடத்தார் (Order of the Imperial Crown of India) என்று இரண்டு சிறந்த பட்டப்பெயர்கள் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். இந்துதேச மண்டலாதிபதிபீடத்தார் என்னும் பட்டப்பெயர் இத்தேசத்துச் சிறந்த கனவான்களுக்கும், இந்து தேச மகுடவர்த்தினிபீடத்தார் என்னும் பட்டப்பெயர் அந்தக் கனவான்களுடைய பத்தினிகள் அல்லது அவர்களுடைய அடுத்த பந்துக்களான சீமர்ட்டிகளுக்கும், இத்தேசத்து இராணிகளுக்கும் அவரவர் செய்த பெருங்காரியத்திற்கும் யோக்கியதைக்கும் வெகு மதியாகக் கொடுக்கப்படும். அப்பெயருக்கு அறிகுறியாகிய சிறந்த பதக்கமும் அவர்களால் தரிக்கப்படும். இந்துதேச மண்டலாதிபதிபீடத்தார் என்னும் பட்டப்பெயருக்கு அறிகுறியான பொற்பதக்கம் செந்தாமரைமலர்போல் அழகாகச் சித்திரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு இதழிலும் ஒவ்வொரு எழுத்தாய் இந்துதேசம் என்று பொருள்படுகிற (India) என்கிற சொல்லும், அதற்குள் ஒருவட்டத்தில் விக்டோரியா சக்கரவர்த்தினி என்று பொருள்படும் (Victoria Empress) என்னும் சொல்லுமாய்ப் பொன் எழுத்துக்களால் பதிப்பித்து, அவ்வட்டத்தின் மத்தியில் பொண்ணாற்செய்த சக்கரவர்த்தினி முடியோடுகூடிய மகாராணியார் வடிவமும் அமைத்து மாட்சிமைதங்கிய சக்கரவர்த்தினி பட்டப்பெயரின் பெருமைக்காகக் கொடுக்கப்படும். இப்பதக்கம் துனியில் சிறந்த ஒரு பொன் முகப்பூவோடுகூடிய ஊதாபட்டு நாடாவில், கோத்துத் தரிக்கலாகும். இது

அரமணைச் சிற்பிகளாகிய ஜேராட்டு என்பவர்களால் வேலைசெய்யப் பட்டுவருகிறது. இந்தப் பதக்கம் அலங்காரமாகத் தரிக்கும்படி இன்னும் ஒருவர்க்கும் கொடுக்கப்படவில்லை. இந்தச் சென்னை ராஜதானியில் ராஜாங்க உத்தியோகத் தலைவர்களாயிருக்கின்ற, ரெவினியூபோர்டி ஆபீஸ் பக்கில்தரை அவர்கள், ஹைகோர்ட்டி நியாயாதிபதியாகிய முத்துசாமி ஐயர் அவர்கள், போலீஸ் விசாரணைத் தலைவராகிய கர்னல் ஹோரன்துரையவர்கள், மைசூர் மகாராஜாவின் அரண்மனை விசாரணைத்தலைவராகிய ரங்காசாரியார் அவர்கள், ராஜாங்கத்து ஜோதிஷ சாஸ்திரியாகிய பாக்கஸன்துரையவர்கள் இவர்கள் இப்போது அந்தப் பட்டத்திற்கு ஏற்றவர்களாய் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்பட்டப் பதக்கம் வருகிற ஜனவரிமீ வருஷப்பிறப்பு அன்றைக்கு மேல்படி கனவான்களுக்கு சபைபடி அளிக்கப்படும். அதனுடைய அமைப்பும் அழகும் இச்சஞ்சிகையுடன் வருகிற படத்தில் ஒருவாறு விளங்கும். மற்றொரு பதக்கத்தின் பெருமையை மேல்மாதச் சஞ்சிகையில் விவரித்துச்சொல்லுவோம்.

சி ரு மி சா ஸ் தி ர ம்.

உலகத்திலுள்ள பலவித தத்துவசாஸ்திரங்களுள்ளும் சிருமி சாஸ்திரமானது படிக்கப்படிக்கக் குதூகலமும் உற்சாகமும் உண்டாக்கத்தக்கது. அதைப் படிக்க விருப்பங்கொண்டவர்களை அந்தச் சாஸ்திரமானது இந்தப் பிரபஞ்சமாகிற ஒரு பலபொருட்காட்சிசாலையில் கொண்டிவிட்டு, சிருஷ்டிவர்க்கமாகிய பெருஞ்சங்கிலியிலுள்ள பல அற்புதமான கொலுசுகளை நமக்கு நன்றாய்க் காட்டுகின்றது. மேலும் அது நாம் ஒருநாளும் பாராத புது உலகமொன்றை நமது கண்ணெதிரில் காண்பித்து, நாம் வெறுங்கண்ணால் காணக்கூடாத அதிநுட்பமான ஜந்துக்களுக்கும் இவ்வுலகத்தில் தமக்குத்தாமே செய்துகொள்ளவேண்டிய வேலைகள் உண்டென்றும், அவ்வேலைகளை அவை மனிதர்களைவிட மிகவுந் திருத்தமாகச் செய்துமுடிக்கின்றனவென்றும் நன்றாய்த் தெரிவிக்கின்றது. அவைகளைப் பார்க்கும்போது புழுவகைகளுக்குக்கூட இயற்கையறிவுமாத் திரமேயன்றி செயற்கையறிவும் உண்டென்று நமக்கு நன்றாய் விளங்கும். மன்னுயிர்களுக்குக் கருத்தும் உணர்ச்சியும் உண்டாயிருப்பதுபோலவே, அந்தக் குணங்களுக்குப் பதிலாய் இச்சிறு ஜந்துக்களுக்கும், ஒன்று உண்டென்றும் தெரியவரும். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக, மன்னுயிர்களுக்கு உரியதான விருப்பு வெறுப்பு சுகதுக்கம் முதலியவை அவைகளிடத்தில் பல விதமாய்ப் பொருந்தியிருக்கின்றன. இதுமாத் திரமேயல்லாமல் மனிதர்களுடைய குணங்கள் எல்லாவற்றையும் பரிசோதித்துப்

பார்ப்போமானால் புழுபூச்சிகளிடத்தில் இல்லாததொன்றும் இவர்களிடத்தில் இல்லையென்றுத் தெளிவாய்த் தெரியவரும்.

புழுபூச்சிகளுடைய வழக்கங்களும் செய்கைகளும், பார்க்கப்பார்க்க விசேஷமாய் இனிப்பும் அறிவும் உண்டாக்குவதற்கு ஒரு சூரங்கம்போலிருக்கின்றன. எவ்வளவு அற்பமான பூச்சியாகத் தான் இருக்கட்டும், அதின் செய்கைகளைப்பார்க்கும்போதே ஒரு விதமான இனிப்பும் களிப்பும் உண்டாகின்றன. நாஸ்தோறும் இந்தச் சிறு ஜந்துக்களின் செய்கைகளைக் கண்ணாலேபார்த்து அனுபவிப்பதனால் உண்டாகும் ஆநந்தம், சிறந்த மகாகவிசுளுக்குக்கூடச் சாதாரியமாய் நாடகக் கதைகள் எழுதுவதால் உண்டாகாது என்று அதைக் காண்பவர்கள் உடனே நினைப்பார்கள். இப்படியாக இந்த அற்ப ஜந்துக்களுடைய உருவமைப்புமாதிரித்திலேயே ஒருவன் வாழ்நாளமுழுதும் படித்தாலும் போதாத பல புதுமைகள் அடங்கியிருக்கின்றன. அவற்றின் சரீரமாகிய யந்திரத்தில் மிகவும் அற்புதமாய் அமைந்திருக்கும் உட்புறமிருக்கட்டும், மேற்புறம் மாத்திரமே பார்க்கப்பார்க்க எவ்வளவு இனிப்பைத் தரத்தக்கது! சில பூச்சிகளில், எப்படிப்பட்ட மனோகரமான மலர்களிலும் நாம்கண்டிராத பளபளப்பும் நிறமும் அமைந்திருக்கின்றன. பார்வைக்கு மிகவும் அவலக்ஷணமாய்த் தோன்றுகிற அற்ப ஜந்துக்கள்கூட, இயற்கையிலேயே அழகிய பூண்கள்பூண்டு பிறந்திருக்கிறனவென்று, பூதக்கண்ணடியால் பார்க்க நமக்கு நன்றாய்த் தோன்றும். மேலும் உலகத்தில் மேனியும் நிறமும் எத்தனைவித மூண்டோ அத்தனைவிதமும் இந்தச் சிறு ஜந்துக்களில் அமைந்திருக்கின்றன. ஆதலின், அவைகளின் மேல்தோற்றத்தையே பெரிதாய்ப்பார்த்து, பல பொருட்காட்சிசாலையில் வினோதமாய் வைக்கவேண்டுமென்று, அந்த ஜந்துக்களைக் கொல்லுகிறவர்கள்கூடக் கொலையாளிகளாகமாட்டார்கள். வாஸ்தவத்தில் அவர்கள் செய்வது ஜீவவதையானாலும் அவற்றின் உருவமைப்பிலுள்ள அற்புதத்தை அனைவரும் காணவேண்டுமென்பதல்லவோ அவர்கள் உட்கருத்து.

மனக்குறைகொண்ட பெண்டில

ஒரு குடியானவனுடைய மடைப்பள்ளியில் சுமார் ஐம்பது வருஷகாலமாய், அவனுக்கு ஒருநாளும் எவ்விதவருத்தமும் தராமல், பழைய கடியாரம் ஒன்றுநிற்காமல் போய்க்கொண்டிருந்தது. அப்படியிருக்க, ஒருநாள் காலையில் அவ்வீட்டுக்காரர்கள் எழுந்திருப்பதற்குமுன்னமே அது திடீரென்று நின்றுபோயிற்று.

கடியாரத்தின் ஓட்டம் நின்றுபோகவே, அதின் முன்புறத்தில் நின்று காலவளவைக்குறிக்கும் வட்டமானது, இதென்னவென்று பயந்து முகங்கலங்கிநின்றது. முள்ளுகளெல்லாம் நின்றவிடத்திலேயே நின்றன; சக்கரங்களெல்லாம் அசைவற்றுப் பிரமித்துப்போயின; அதின் காயும் ஆட்டம்பாட்டமெல்லாம் அடங்கி கம்மென்று தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. இப்படித் திடஉரென்று நின்றுபோனதற்குக்காரணம் இன்னதென்று தெரியாமல், அக்கடியாரத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பும் மற்றவைகளின்மேலேயே குற்றஞ்சார்த்தவேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தது, ஒன்றும் முன்வந்து இதற்குக் காரணம் யாரென்று கேட்கத்தணியமாட்டாமல் உள்ளடங்கிநிற்கவே, கடியாரவட்டமானது முன் எழுந்து இப்போது இங்கு உண்டாயிருக்கும் நாற்றத்தைக் கிளப்பினது யாரென்று முதலில் விசாரித்தது. விசாரித்ததற்கு சக்கரங்கள் காய் முள்ளு முதலியவைகளெல்லாம் ஒரேகுரலாய்த் தாம் ஒன்றும் அறியாமென்று உத்தரம் உரைத்தன. இவைகள் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்க, கடியாரத்துக்குள்ளிருந்து டிக், டிக் என்று கூவிப் பெண்டிலம் எழுந்து உரைக்கலாயிற்று.

“பெரியோர்களே! இப்போது இந்தக் கடியாரம் நின்றுபோனது என்னாலேதானென்று நானே ஒப்புக்கொள்வதமன்றியில், உங்களுக்கெல்லாம் மனத்திருப்தியுண்டாகும்பொருட்டு என் நியாயங்களையும் சற்று எடுத்துச்சொல்ல விருப்பங்கொண்டிருக்கிறேன். உண்மையான செய்தி என்னவென்று கேட்கிறீர்களோ? டிக், டிக் என்று ஓயாமல் அடித்து என் உடம்பெல்லாம் ஓய்ந்துபோய்விட்டது” என்றது. அதைக்கேட்டுக் கடியாரவட்டம் அதை மேல்விழுந்து அடிக்கப்போவதுபோல் அதிகக் கோபம் உடையதாகிப் பல்லலைக் கடித்துக்கொண்டு, “சோம்பேறிக் கம்பியே!” என்று கடிந்து பேச, பெண்டிலமானது, “நல்லது ஐயா, கடியாரவட்டமே! நீங்கள் என்னசொன்னாலும் சொல்லுங்கள், அதனால் எனக்குக் கோபமில்லை. உங்களுக்கென்ன வாய்ப்பேச்சுக்குக் காசுகொடுக்கவேண்டுமோ? குற்றஞ்சார்த்துவதற்கென்ன வாய்க்கெளிதுதான். வேலை செய்கிறவர்களுக்கல்லவோ வருத்தந்தெரியும்; நீங்கள் செய்யும் வேலை அஃதற்கும் தெரிந்ததுதானே! எனக்கு வெளிச்செய்தி ஒன்றுந்தெரிய மாட்டாமல் என் முன்புறத்தில் நின்று மறைத்துக்கொண்டு, வெளியில் நடக்கிற வினாைதங்களை ஒன்றுகூடவிடாமல் வாழ்நாள் முழுதும் மூண்டுகளிப்படைவதுதவிர தங்களுக்கு வேறுவேலையுண்டோ? இன்னும் ஒரே ஒரு கேள்விகேட்கிறேன், சற்று மன்னிக்கவேண்டும். ஆயுள்முழுதும் இப்படிப்பட்ட இருட்டறையில் அடைபட்டு மூச்சுவிடக்கூட நேரமில்லாமல் முன்னும் பின்னும் எந்நாளும் என்னைப்போல் அடித்துக்கொண்டிருக்கிறதென்றால் தங்களுக்கு எப்படியிருக்கும்!” என்றது. அதைக்கேட்டு வட்டமானது

“அதற்கா நீ கேட்கிறாய்? வேண்டிய சமயங்களில் வெளியேபார்க்க உன்னறையிலும் பலகணிவாயிலில்லையா?” என்று சொல்லிற்று.

அதைக்கேட்டு பெண்டிலம்: “எது இருக்கிறதோ, எது இல்லை யோ! அதையெல்லாம் என்னுடன் ஏன் சொல்லுகிறீர்கள்! எப்போ பார்த்தாலும் என்னறையில் இருள் மூடிக்கொண்டேயிருக்கிறது; நீர் சொல்லுகிறபடி சாளரந்தானிருக்கட்டும், அதன்வழியாய் அடிப்பார்க்க எனக்கு நொடிப்பொழுதாவது ஒழிவுண்டா? எல்லாம் சொல்லிப் பயனென்ன? முக்கியமாய் ஒன்று வருகிறேன், நான் செய்தவருகிற வேலையினால் எனக்கு மிக சலாயிருக்கிறது; வேண்டுமானால், என் உத்தியோகத்தில் இப்படி வெறுப்பு உண்டானவிதத்தையும் எடுத்துச்சொல் று கேளுங்கள்! இதென்ன, நாம் இப்படி ஓயாமல் அடித்துக் குக்கிறோமே, இதற்கு அளவுசங்கியை இல்லையா? ஒருநா ளத்தனைதாமாகிறது பார்க்கவேண்டுமென்று இன்று காலை மனதில் தோன்றிற்று. நல்லது, எனக்கு மேலேயிருக்கிற எல்லாரும் கணக்குவழக்குகளில் நல்ல வல்லவர்களாயிற் றாவது சற்றே சரியாய்க் கணக்கிட்டுச்சொல்லுங்கள் பார்ப் பன்றது.

அதைக்கேட்டுக் கணக்கில் வெகு வேகமுடையதான விநாடி ரண்பத்தாராயிரத்துநானூறுதரம் என்று உடனே விடை யும், பெண்டிலம்: “ஆம், அவ்வளவுதான், காணிகுடப் பிச றல்லது, சம்மா இதை மனதினால் நினைப்பதே ஒருவனுக் காகல் ஓய்ந்துபோகச் செய்வதற்குப் போதாதா? இதுமாத்திர யண்டாம், இந்த ஒருநாளைக் கணக்கை மாதத்திலும் வருஷத்தி லும் பெருக்கினால், அதைக் கேட்டமாத்திரத்திலேயே ஒருவன் மனஞ்சொர்ந்துபோவதற்கு ஆச்சரியமென்ன! இவைகளையெல் லாம் நன்றாய் நியாயங்களைக்கொண்டு பொறுமையுடன் வெகு நேரம் ஆய்ந்தோய்ந்துபார்த்துத்தான், நாம் இவ்வளவோடு நின்றுவி டவேண்டுமென்று தீர்மானித்தேன்” என்றது. இப்படிப் பெண்டு லம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் கடியாரவட்டம் வரைய மூடிக் கொண்டிருக்கப்பொருமல், இதன்பேச்சு எப்போது நிற்கப்போகிற தென்று பதைபதைத்துக்கொண்டிருந்தது. அதன் பேச்சு நின்றதும் நிற்காததுமாய், தன் கவரவத்திற்கேற்றபடி கம்பீரமாய் அந்த வட் டம் அடியில் வருமாறு எடுத்துரைக்கலாயிற்று.

ஐயா! பெண்டிலம்! மிக்க உபயோகமுள்ளவர்களும் உழைப் பாளிகளுமான் உங்களைப்போன்ற பெரியோர்களுக்கு இப்படிப் பட்ட அற்பவிஷயங்களுக்கெல்லாம் திடீரென்று மனவருத்தமுண் டாகிறதென்பதைப்பார்க்க எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கி றது. நீங்கள் உலகத்திற்குப் பேருதவிசெய்தவருகிறீர்களென்பது உண்மையே. நாம் எல்லாரும் அப்படித்தான் செய்துகொண்டு

வருகிறோம், இனிமேலும் அப்படியேதான் நடக்கவேண்டும். நாம் செய்தவேலையை நினைத்துப்பார்ப்பதனால் நமக்கு ஒருவாறு தேஹத்தில் ஆயாசமுண்டாகலாம்; அந்த வேலைசெய்வதனால் ஆயாசமுண்டாகிறதா இல்லையா என்பதைப்பற்றியல்லவோ நாம் விசாரிக்கவேண்டும். என் பேச்சை நான் நன்றாய் இதோ திருஷ்டாந்தப்படுத்திக் காட்டுகிறேன் பாருங்கள்; ஐந்தாறு ஆட்டம் ஆடுவீர்களா என்று சொல்ல, பெண்டிலம், உடனே வழக்கப்படி டிக் என்று ஆறுதரம் ஆடி நின்றது. நின்றதும் கடியாரவ “ஐயா! இப்போது தங்களை ஒருபேச்சு கேட்கிறேன், இசெய்த வேலையினால் எவ்விதமான ஆயாசமாவது வெறுப்புகளுக்கு உண்டாயிற்றோ” என, பெண்டிலம்: “எள்ளள அதைப்பற்றியென்ன, நான் குறைகூறுவது ஆறுதரம் ஆபற்றியும் அல்ல, அறுபதுதரம் ஆடுவதைப்பற்றியும்ல்ல, யே லக்ஷாபலக்ஷந்தரம் ஆடவேண்டியிருக்கிறதேயென்ற நான் துக்கிக்கிறது!” என்று சொல்லிற்று. அதைக்கேட்டு வட்டம்: “நீங்கள் சொல்வது சரிதான்; ஒருநிமிஷத்தில் லக்ஷாபலக்ஷம் ஆட்டங்களையும் நினைத்துப்பார்க்கிறீர்கள், லத்தில் அவ்வளவு ஆட்டமும் ஆடுகிறீர்களோ? ஒருநிமிஷத்தில் செய்யவேண்டுவது ஒன்றுதானே, இனிமேலும் நீங்கள் தார்தான் ஆடவேண்டியதாயிருக்கட்டும், அத்தனைதாமுனைவிநாடியிலேதான் செய்யவேண்டும், ஒருமிக்க செய்யவதொன்றுமில்லை, இந்த விஷயம் உங்கள் மனதில் உறுதியாகவேண்டும்” என்றது.

ஆம், அந்த எண்ணந்தான் என்னைப் பலவீனப்படுத்தி என்று பெண்டிலம் ஒப்புக்கொள்ள, அதைக்கேட்டுக் கடியா தட்டு: ஆனால் சரிதான், நேரமாகிறது, நாம் எல்லாரும் நமது வேலைக்கு ஆரம்பிப்போம்; நாம் இப்படி வேலைசெய்யாமல் வீண்வாதஞ்செய்துகொண்டிருந்தால் இவ்வீட்டுக்காரர்களும் பொழுதுதெரியாமல் பதினைந்துநாழிகைவரையில் படுத்துத் தூங்குவார்கள் என்றது.

உடனே ஒருபோதும் உரத்துப்பேசாத கடியாரக்காயானது வழக்கம்போலவே தன் வேலையைச் செய்ய ஆரம்பித்தது. எல்லாம் ஒன்றாய்ச் சங்கேதம் செய்துகொண்டதுபோல் அந்தக்ஷணமே சக்கரங்கள் சுழலத்தொடங்கின. முள்ளுகள் மெதுவாய் அசைய ஆரம்பித்தன. பெண்டிலமும் ஆடத்தொடங்கித் தன் பெருமைக்கேற்றபடி டிக், டிக் என்று உரப்பாய் ஒலிக்கத் தலைப்பட்டது. இப்படியிருக்கக் கொஞ்சநேரத்தில் கிழக்கே சூரியோதயமாகித் தங்கக்கம்பிபோன்ற சூரியகிரணங்கள் அவ்வறையிலுள்ள சாளரத்தின் வழியாய் அந்தக் கடியாரத்தில் பட்டுப் பிரகாசித்தன. உதயமானதும் எழுந்து குடியானவன் கடியாரத்தைப் பார்க்கையில், இரவில் அராமகைகுணி ஹைவுபட்டிருக்கக் கண்டான்.

நிமிஷங்களை நாம் கவனமாய்ப் பார்ப்போமானால், நாழிகைகள் தாமே கவனப்படும் என்று ஒரு பெரிய வித்வான் சொல்லியிருக்கிறார். இது மிகவும் சிறந்த நீதி. நாம் எவ்வளவு வேலைசெய்யவேண்டியிருக்கிறதென்று எண்ணி அயர்ந்துபோம்படி நேரிடுகிற தருணங்களில் நினைத்து மனந்தேற இந்த நீதி மிக்க உபயோகமானது. நாம் அவசியமாய்ச் செய்யவேண்டியிருப்பதையெல்லாம் அந்நிமிஷத்திலேயே செய்யவேண்டும். போனநிமிஷம் திரும்பிவரமாட்டாது. வரப்போவதும் நிச்சயமன்றே; ஆயினும் மேல் நிமிஷத்தின் சமையையும் இந்த நிமிஷத்தின் தலையில் தூக்கி வைப்பது நியாயமன்று. அந்தந்த நிமிஷத்திற்குச் செய்யவேண்டிய வேலை அந்தந்த நிமிஷத்திற்குப் போதுமானது. நூறுமைல்தூரம் நாம் நடக்கவேண்டியதாயிருப்பினும், ஒரு தடவையில் எடுத்து வைக்கவேண்டியது ஒரு அடிதான்; அப்படியே விடாமல் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தோமானால், கடைசியில் தப்பாமல் நினைத்த விடம்போய்ச் சேருவோம். தேகத்தில் வருத்தம் தட்டுவதும், அது மேன்மேலும் அதிகமாவதும், ஒரேநிமிஷத்தில் ஒருமணிரேரத்தில் ஆகவேண்டிய காரியத்தைக் கணக்கிட்டுப்பார்ப்பதனாலேதான்.

ஆதலின், வருங்காலத்தைப்பற்றி நினைக்கும் காலங்களில், அவ்வளவுகாலத்து வேலையையும் ஒரேநிமிஷத்தில் நாம் தாங்கி அதின் வருத்தங்களையெல்லாம் பொறுத்து, அதின் சங்கடங்களையெல்லாம் சகிக்கவேண்டுவதில்லையென்று உறுதியாய் எண்ணியிருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு க்ஷணமும் அததற்குரிய சிறிய சமையோடுமாத் திரந்தான் வருகின்றது. ஒருக்ஷணம் போனால் அதன்பின்வருகிற மற்றொருக்ஷணமும் அவ்வளவே சமையோடுதான் வருகின்றது. ஒருக்ஷணத்தின் சமையை நாம் தாங்கும்படியாயிருந்தால் மற்றவைகளையும் அப்படியே சுலபமாய்த் தாங்கலாம்.

இனிவரப்போகிற ஒரே ஒரு தினத்தை இப்போது நாம் நினைத்துப்பார்த்தாலும், அப்போது செய்யவேண்டிய பல வேலைகளையும் கடமைகளையுங்கண்டு நம்மனஞ் சேர்ந்துபோம். அப்படி நினைத்துப் பல நிமிஷங்களின் சமையை ஒரேநிமிஷத்தில் ஏற்றுவது அநியாயமானது. அப்பப்போது செய்யவேண்டிய வேலைகளைக் கூடியவரையில் அப்பப்போதே சரியாகச் செய்துமுடிக்கத் தீர்மானித்திருப்பவர்கள் எத்தனைநாள் ஜீவித்திருந்தாலும் பிசகாது நடப்பார்கள். சாதாரணமான குறைவு என்னவெனில், காலிப்போசனம் புகித்தபிறகு சரியாய்ச் செய்யலாம், பகற்போசனம் புகித்தபிறகு சரியாய்ச் செய்யலாம், நானைக்காலையில் செய்யலாம், நானையென்று செய்யலாம் என்றிப்படி நினைத்துக்கொண்டிருப்பது தான். உடனே ஆகவேண்டும், அந்தக்ஷணத்திலேயே முடிக்கவேண்டும், அப்பொழுதே நிறைவேற்றவேண்டுமென்று எண்ணி நடப்பவர்களுக்கு ஒருபோதும் தவறுநேராது.

இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாய், மிகக் கோபகுணமுடையவனுக்கு, இன்னொருதடவை கோபமுண்டாகாமலிருக்க முயல்வோமென்று தீர்மானங்கொள்வது மிகவும் சுலபமாய்த் தோன்றும். அப்பொழுதே கோபமுண்டாகவொட்டாமல் அதை அடக்குவது தான் திறமையாவது. வருங்காலத்துச் சமையும் தூக்கித் தலையிலே போட்டுக்கொள்ளாமல், இறந்தகாலத்துவேலையையும் பாக்கிவைத்துக்கொள்ளாமல், அந்தந்த நிமிஷத்துக் காரியத்தை அப்பப்போதேசெய்துமுடிக்க முயல்வோமானால், வேலைசெய்வதும் வெகு எளிதாயிருக்கும். அப்படியே நாம் விடாமற் செய்வோமானால் ஏறும்பூரக் கல்லுந்தேயும் என்கிறபடி கடைசியில் எந்தக்காரியமும் நன்றாய்க் கைக்கூடும்.

எதிர்காலமும் சிக்கிரத்தில் நிகழ்காலமாகும் என்பதை மறந்து தான் நாம் இன்றைவிட நாளைக்குச் செய்வது எளிதென்று எண்ணுகிறோம். இப்படி நாளைக்காகட்டும், நாளை யன்றாகட்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டே ஒன்றையும் நிறைவேற்றாமல் அநேகர் காலம் கழித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காரியங்களைச் செம்மையாய்ச் செய்துமுடித்துப் பேரும்புகழும் பெறவேண்டுமென்று விருப்பங்கொண்டவர்களுடைய செய்கை இத்தன்மையதன்று. செய்து முடிக்கவேண்டிய காரியத்திற்குத் தேவையான காலத்தையும் உழைப்பையும் சரியாகப் பகிர்ந்துகொண்டு ஒவ்வொருநாளாய் ஊணாங்கள்தோறும் விடாமல் வேலைசெய்து பகற்பொழுதில் உழைப்பதும் இராப்பொழுதில் இளைப்பாறுவதுமாய் அவர்கள் எதிலும் தேர்ச்சிபெறுவார்கள்.

ஆதலால் நமது கைக்கு எந்தெந்த வேலை எப்பெப்போது கிடைக்கிறதோ அந்தந்த வேலைக்கு அதனுவே தகுந்தகாலமென்று கொண்டு, உடனே நம்மால் கூடியவரையில் வருந்திச் செய்து முடிப்பதே உத்தமமானது.

முன்று நற்புத்திகள்.

அயர்லாந்துதேசத்தில் முற்காலத்திலே அடிக்கடி ஊமம் சம்பவிப்பதுண்டு. அந்த வழக்கப்படியே ஒருதடவை மகாஊமம் சம்பவித்தது. அந்தத்தடவை அடியோடு விளைவேயில்லாமல் அந்தத் தீவுமுழுதும் குடிகளெல்லாம் மிகவும் வருந்தத் தலைப்பட்டார்கள். அநேகம் ஏழைக்குடிகள், அவ்விடத்தில் கூலிக்கு வேலையுங்கிடைக்காமல் உணவுப்பொருள்களின் விலையும் அதிகமாய் ஏறிப்போகவே, அங்கே வசிக்கச் சிறிதும் சாத்தியப்படாமல் அத்தேசத்தைவிட்டுத் தேசாந்தரம்போகத் தொடங்கினார்கள். அப்படிப்போன பலபேர்களுள் முத்தன் என்பவன் ஒருவன்; அத்

தேசத்தில் குடிக்கக்கூழுக்கூடக் கிடைக்காமையால், தேசாந்தரத்திலாயினும் யாராவது புண்ணியவான்கள் ஒருவேலைகொடுத்துக் காப்பாற்றார்களாவென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டு பிள்ளைகுட்டிகளைக் கூட அங்கேயே விட்டுவிட்டு அவன் அவசியம் தேசாந்தரம்போம்படி நேரிட்டது.

அந்த முத்தன் மிகச் சுறுசுறுப்பு உடையவன். எந்த வேலையும் நன்றாய்ச்செய்யக் கைதேர்ந்தவன். எப்படியாவது வருந்திச் சம்பாதித்துச் சாப்பிடவேண்டுமென்று விருப்பங்கொண்டவன்; அவன் தன் தேசம்விட்டுப் பிறதேசம்போனவுடனே அங்கே ஒரு கனவானால் ஒரு வேலையில் அமர்த்தப்பட்டான். பத்துரூபாய் மாதம் சம்பளம் ஏற்பட்டது. ஆயினும் அந்தச் சம்பளமெல்லாம் சேர்த்து வைத்து வருஷமுடிவிலே தான் கொடுக்கும்படியாகவும், அந்த வருஷத்திற்குள் என்றைக்காவது ஒருநாள் அவன் கொஞ்சம் விரோதமாய் நடப்பானால் அதற்காக அந்த ஒருவருஷத்து வரும்படியையும் இழந்துபோம்படியாகவும் ஏற்பாடு. அந்த முத்தன் மிகவும் நன்னடக்கையுடையவன்; ஆதலால் தன்னிடத்தில் எவ்விதமான பிசகும் ஒருநாளும் உண்டாகாதபடி அவ்வருஷம் முழுதும் சரியாகவே நடந்துவந்தான். அவன் சம்பளமும் அவனுக்குக் கிடைக்கும்படியாயிற்று.

தான் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டகாலம் கழிந்துபோகவே முத்தன் சுதேசத்திற்குத் திரும்பிப்போகவேண்டுமென்று நிச்சயித்தான். அவனுடைய நாணயத்தையும் திறமையையும் பார்த்து அந்த எஜமானன் அவனிடத்தில் மிகவும் பிரீதியுடையவராய், அவனைத் தன்னிடத்திலேயே நிலையாயிருக்கும்படி பலதரம்வேண்டி, இங்கே இருப்பதனால் உனக்கு ஏதாவது மனக்குறையுண்டோவென்று கேட்க, முத்தன்: எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை; நீங்கள் மிகவும் தருமபிரபுக்கள்; மேலும் என்னிடத்தில் மிகப்பக்ஷமாய் நடந்தீர்கள். நீங்கள் எந்நாளும் ஒரு குறையுமின்றி க்ஷேமமாய் வாழ்க்கடவீர்கள். நான் இரண்டு குழந்தைகளோடு என் பெண்சாதியைத் தனியேவிட்டு வந்துவிட்டேன். ஆதலால் அவர்களைவிட்டு என்னைத் தனியே இங்கே வைத்துக்கொண்டிருக்க விருப்பங்கொள்ளாதபடித் தங்கள் கனத்தைக் கோருகிறேன் என, எஜமானன்: நல்லதப்பா! நீ உன் ஒரு வருஷத்து வருமானத்தையும் பத்திரமாய்த் தேடிக்கொண்டாய்; ஆயினும் எல்லாவிஷயத்திலும் மிகவும் சரியாக நடந்துவந்ததனால், உன்னுடைய சம்பளத்திற்குப் பதிலாக அதைப்போலப் பத்துப்பங்குகொண்ட ஒரு பொருளைக்கொடுக்க விருப்பங்கொண்டிருக்கிறேன். அது உனக்குச் சம்மதந்தானா? உன்னிடம் எதுவோ அதைப் பெற்றுக்கொண்டுபோ என்ருன்.

அதைக்கேட்டு முத்தன், நம் எஜமானன் இப்படிச் சொல்லி நம்மைப் பரிகாசஞ்செய்வதற்காவது, அல்லது மோசஞ்செய்ய

வாவது ஒரு காரணமும் இல்லையென்று தெரிந்து, சற்றுநேரம் ஆலோசித்துக் கடைசியில் தாங்கள் எதுகொடுத்தாலும் பெற்றுக் கொள்ளக் காத்திருக்கிறேனென்றான். அவன் அப்படி ஒப்புக்கொள்ளவே, எஜமானன் சொன்னதாவது: அப்பா! நான் சொல்லுகிறேன் கவனமாய்க்கேள்:—

முதலாவது: ராஜமார்க்கத்தைவிட்டுக் கிளைவழியிற்போகாதே.

இரண்டாவது: கிழவன் குமரியைக் கலியாணஞ்செய்துகொண்டிருக்குமிடத்திலே போய்த் தங்காதே.

மூன்றாவது: சத்தியம் தலைகாக்குமென்பதை உறுதியாய் நம்பியிரு.

நான் உனக்கு உன் சம்பளத்திற்குப் பதிலாய்க் கொடுக்கக் கருதியது இம்மூன்று நற்புத்திதான். எவ்வளவு பொன்கொடுத்தாலும் இதற்கு ஈடாகமாட்டாது. இதோ உன் வழிச்செலவுக்காக இந்தப் பத்துரூபாயைக் கைக்கொண்டுபோ; இதோ இரண்டு இட்டலிதருகிறேன், இவற்றில் ஒன்று உன் பெண்பிள்ளைகளுக்கு, ஒன்று உனக்கு; உன் மனையாள்கையில் அவள் பாகத்தைக் கொண்டு கொடுக்குமளவும் நீ உன் பாகத்தையும் புசியாதே; பத்திரமாய்க் கொண்டுபோய்ச் சேர் என்று சொல்லியனுப்பினான். வெறும்வார்த்தையைத் தன் சம்பளத்திற்குப்பதிலாகக் கேட்டுக்கொண்டுபோக வேண்டுமென்பதும், இந்தச் சொல் பொன்னிலும் சிறந்ததென்பதும் கேட்கும்போது முத்தன் மனதிற் கொஞ்சம் கவலையுண்டாக்கிற்று. ஆயினும் சிறிதுநேரம் ஆலோசித்துத் தன் எஜமானனிடத்திலிருந்த நம்பிக்கையினால் இதிலும் ஏதோ ஒரு நன்மையிருக்குமென்று அதை அப்படியே அங்கீகரித்தான்.

மறுநாள் காலையில் முத்தன் அவ்விடம்விட்டுச் சுதேசம்போகப் புறப்பட்டான். அவன் கொஞ்சந்தூரம்போகையிலேயே, அவன் போகிறவிடத்திற்கே போகவேண்டியவர்களாய் இரண்டு சிப்பக்காரர்கள் துணையாகச்சேர்ந்தார்கள். அவர்களோடு பேசிக்கொண்டு போகும்போது அவர்கள் சாதூரியமாய்ப் பேசுகிற பேச்சினாலும், அவர்கள் செய்கிற வேடிக்கைகளாலும் முத்தனுக்கு நடக்கிற வருத்தமே தெரியாமல் வெகு சந்தோஷமாய் வழிசாய்ந்தது. அன்று மாலைவேளையில் அவர்கள் மிகவும் களைத்து ஒரு காட்டண்டைபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். அங்கிருந்து அவர்கள் இராத்திரி இறங்கவேண்டியவிடத்திற்கு நேராய்க் காட்டின்நடுவே குறுக்கு வழியெயர்ந்து போகின்றது. சிப்பக்காரர்கள் அங்கேநின்ற முத்தனைப்பார்த்து: பொழுதுபோயிற்று, இப்படியே நேராய்ப் போய் விடலாம், வா என்று சொல்ல, முத்தன்: நான் ராஜமார்க்கத்தைவிட்டுக் குறுக்குவழியில் வரமாட்டேன். வேண்டுமானால் நீங்கள் அந்த வழியே வாருங்கள். நான் ராஜமார்க்கமாயே நடந்து அந்தப் பட்டணத்தில் வழிப்போக்கர் வந்திறங்குகிற சத்திரத்

தில் வந்துசேருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு, தன் எஜமானன் சொன்ன நற்புத்தியின் பயனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று, அந்த வழியாயேபோய் ஒரு அபாயமுயில்லாமல் க்ஷேமமாய் அப்பட்டணம்போய்ச்சேர்ந்து ஒரு சத்திரத்தில் இடம்பார்த்திறங்கினான். அவன் சமைத்துச் சோறு தின்றுகொண்டிருக்கையில் தலையாடக் கைகுலைக்கக் கால்தள்ளாடக் கிழவனொருவன் அவனண்டைவந்து கொஞ்சரேயிருந்து தன்வீட்டில் நடக்கிற செய்திகளையெல்லாம் சொல்லிவிட்டுப்போனான். அவன் போனவுடனே, அந்தக் கிழவனுடைய மகள் என்று சொல்லும்படியான சிறுபெண் ஒருத்தி வந்து, நீ அந்தக் கிழக்குரங்கின் பேச்சை ஏன் கேட்கிறாய்! கோட்டானுக்குக்கூடச் சாவு வருகிறது, இந்தக் குருட்டுக்கிழத்துக்குச் சாவுவரவில்லையே! என்றிப்படிச் சாதாலே கேட்கக்கூடாமல் பலவிதமாய் அவனைத் திட்டி அந்தக் கிழவன் சொன்னதற்கு மிகவும் விரோதமாகச் செய்திகள் சொல்லிவிட்டுப்போனான். இவள் வந்து இப்படிப் பேசாமலிருந்தால் முத்தன் அந்தக் கிழவன் யாரென்பதைப்பற்றிக் கவனிக்கவேமாட்டான். அவன் சொன்ன பேச்சுகளைக்கேட்டு முத்தன், அந்தக் கிழவன் யாரென்று அங்கிருந்த ஒரு வேலைக்காரனைக் கேட்க, அவன்: இந்தக் கிழவன்தான் இந்தச் சத்திரத்திற்கு எஜமானன், ஐயோ பாபம்! சுவாமிதான் அவனைக் கண்டெடுத்துப்பார்த்து ரக்ஷிக்கவேண்டும். இந்தப் பெண்ணைக் கவியாணஞ்செய்துகொண்டபிறகு அவன் பிழைக்கிற பிழைப்பு நாய்கூடப் பிழைக்காது என்றான்.

அதைக்கேட்டு முத்தன் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து: என்ன! இந்த வீட்டு எஜமானன் பெண்சாதினா அந்தச் சிறுபெண்! நன்றாயிருக்கிறது! அந்தமட்டும் நான் தப்பினேன், இராத்திரி நான் இங்கே இருக்கக்கூடாது என்றுசொல்லி வழிநடந்துவந்த சிரமத்தோடு சிரமமாய் அவ்விடம்விட்டு வெளியேபோக எழுந்தான். எழுந்து வாசற்படியண்டைபோகையில், அவனை விட்டுப்பிரிந்து காட்டு வழியாய்ப்போன மூட்டைக்காரர்களிருவரும் நடுக்காட்டிலே திருடர்களாண்டை நன்றாய் உதைபட்டுப் பொருளையும் பறிகொடுத்து உடம்பெல்லாம் காயத்துடன் இரத்தஞ் சொட்டச்சொட்ட வந்து நின்றார்கள். அவர்களுடைய பரிதாபத்தைப்பார்த்து முத்தன் மிகவும் துக்கப்பட்டு, இராத்திரி இவ்விடத்தில் இருக்கவேண்டாம், இவ்விடத்துச் செய்தியெல்லாம் தாறுமாறாயிருக்கிறது; இங்கிருப்பது சரியன்று, வேறு இடத்திற்குப் போவோம் வாருங்கள் எனவேண்ட, அவர்கள் நன்றாய் அடிபட்டு மிகவும் களைத்திருந்ததனால், அவ்விடம்விட்டுவரச் சக்தியில்லையென்று சொல்லி அவன் சொன்னதைக் கேளாமல் அந்தச் சத்திரத்திலேயே நின்றவிட்டார்கள்.

அந்தச் சத்திரத்திலே படுப்பதைவிட ஓரடி ஒத்திப் படுப்பது உத்தமமென்று நினைத்து முத்தன் தான்மாத்திரம் அண்டையிலிரு

ந்த ஒரு மாட்டுத்தொழுவத்திற் போய்த் தரையில் வைக்கோலைப் பரப்பிக்கொண்டு படுத்து உடனே மெய்ம்மறந்து தூங்கிப்போனான். நல்ல நிசிவேளையில் அவனுக்குக் கண்விழித்தது. அத்தருணத்தில் யாரோ இரண்டுபேர் அங்கே வந்து பேசிக்கொண்டிருக்கக் கண்டான். அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த பேச்சினால் அந்தச் சத்திரக்காரன் பெண்சாதியும் இன்னும் யாரோ ஒருவனுமாய் வந்து அந்தச் சத்திரத்துக் கிழவனைக் கொல்வதற்கு வேண்டிய உபாயத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டிருப்பதாய்த் தெரியவந்தது. ஆயினும் முத்தன் அதைக் கவனியாமல் காலையில் எழுந்து வழக்கப்படியே பிரயாணம் புறப்பட்டுப்போயினான். அன்றையதினம் மற்றொரு பட்டணத்தில் போய் இறங்குகையில், முதலாள் ராத்திரி படுத்திருந்த பட்டணத்துச் சத்திரக்காரன் கொல்லப்பட்டதாகவும், அங்குவந்திருந்த இரண்டு மூட்டைக்காரர்கள் துணியெல்லாம் இரத்தமாயிருக்கவே, அவர்களே கொலைசெய்தவர்களாகப் பிடிக்கப்பட்டதாகவும், சீக்கிரத்தில் அவர்களுக்குச் சிரஸாக்கினை நடக்கப்போகிறதாகவும் கேள்விப்பட்டு, அன்றிராத்திரி தான் பார்த்தசங்கதியை ஒருவருடனும் சொல்லாமல், அம்மூட்டைக்காரர்களுக்கு விசாரணைநடக்கும்போது தானும் போயிருந்து கூடுமானால் அவர்களைத் தப்புவிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்து உடனே அவ்விடம் போகத் திரும்பினான்.

அவன் அந்தப் பட்டணத்து நியாயசபையிலே போய்ப் பார்த்த போது தன்னோடுவந்த மூட்டைக்காரர்கள் இருவரும் நியாயாதிபதியின் எதிரே குற்றவாளிகளுக்காகக் கட்டியவிடத்தில் நின்று கொண்டிருக்கக்கண்டான். அந்தச் சிறுபெண்ணும் அவளோடு இருந்த புருஷனும் தாமொன்றும் அறியோம், அநியாயமாய் யாரோ கிழவனைக் கொன்றுபோட்டார்கள் என்று உறுதியாய்ப் பிரதிஞ்ஹை பண்ணினார்கள். இந்த முத்தன்போய் எல்லாச் செய்தியும் தனக்கு நன்றாய்த் தெரியுமென்று சொல்ல, நியாயாதிபதியும் அவனை சாக்ஷியர்களை வந்துக் கேட்டான். முத்தன் தான் கண்ட செய்தியையெல்லாம் சொல்ல, அந்தப் பெண்பிள்ளையும் அவளோடு இருந்த புருஷனும் தங்கள் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டார்கள். எளியமூட்டைக்காரர்கள் இருவரும் விடுதலையாக்கப்பட்டனர். இவனாலேயே நியாயமான குற்றவாளிகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டார்கள் என்று சந்தோஷப்பட்டு நியாயாதிபதி முத்தனுக்கு விசேஷ வெகுமதிசெய்து அனுப்பினான்.

இப்படியாகத் தன் எஜமானன் சொன்ன நம்புத்திகளில் இரண்டுக்கு உண்டான பெரும்பேற்றைக் கண்டு மிகவும் களிப்படைந்தவனாய் முத்தன் அங்கிருந்து தன் ஊருக்குப்போகப் புறப்பட்டான். இவன் தன் வீடுபோய்ச் சேருகையில், அன்று காலையில் தெருவி லிருந்து அவனுடைய மூத்தமகன் எடுத்துக்கொண்டுவந்த ஒரு

மோக்ரா பையை வைத்துக்கொண்டு, அவன் பெண்சாதியும் பிள்ளை களுமாய்க் கொந்தளித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். 'முத்தன் தேசாந்தரம் போயிருக்கையில் அவனுடைய பெண்பிள்ளைகள், உலகத்தில் ஏழைக்குழிகள் எவ்வளவு கஷ்டப்படுவார்களோ அவ்வளவும் பட்டுத்தீர்ந்தார்கள். வேளையில் சோறில்லாமல், கட்டக் கந்தையில்லாமல், படுக்கப் பாயில்லாமல், தங்க நிழலில்லாமல், அவ்வூர்முழுதும் வீடுவீடாய், தாங்களே சோற்றுக்கில்லாமல் தனிக்கிற பல எளியவர்களண்டைபோய், சோற்றுப்பிச்சையெடுத்து, யாராவது கொஞ்சம் காய்கறி கொடுப்பார்களானால், அவர்களை உடம்புதெரியாமல் இந்திரன் சந்திரன் குபோன் என்று பலவிதமாய்ப் போற்றி வணங்கிக்கொண்டு மிகவும் ஏழ்மையாய் ஜீவனஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட பலவித சங்கடங்களோடு கணவனும் அண்டையிலில்லாமல் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்பிள்ளை இப்போது தனக்குத் தெருவிலே கிடைத்த பணமுடிச் சோடுகூடத் தன் புருஷனை எதிர்கொண்டுவந்துபார்க்கையில் அவளுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமுண்டாயிருக்குமோ, அது அவள் பட்ட கஷ்டதசையைக் கண்ணாலே பார்த்தவர்களுக்குத்தான் தெரியும்.

அவள் அந்தப் பணமுடிச்சைக்கொண்டு கணவனண்டை காட்ட, அவன்: இந்தப் பணப்பை உனக்கு ஏதென்று கேட்டதற்கு, அவள்: இது இவ்வூர் ஜமீன்தாரர் மகனுடையதாயிருக்கவேண்டும்; அவர் இன்று காலையில் நமது வாயில்வழியாகச் சவாரிபோனார். நமது வாயிலண்டை வருகையில் குதிரை கொஞ்சந் தடுக்கிக் குதித்தது. அங்கிருந்துதான் நம்மகன் இதைக் கண்டெடுத்துக்கொண்டுவந்தான்; ஆதலால் இது அவருடையதாய்த்தானிருக்கவேண்டும். அவருக்கென்ன வேண்டியபொருளிருக்கிறது. இது நமக்குத்தானிருக்கட்டும். இராத்திரிக்குக்கூடக் குழந்தைகளுக்குச் சோறு கிடையாது; ஏதாவது வாங்கிக்கொண்டுவரலாமென, முத்தன்: நீ அதற்காக விசாரப்படவேண்டாம்; நான் சொல்லுகிறபடியே கேள். உடனே இந்தப் பையை அந்த ஜமீன்தாரர் வீட்டுக்கு எடுத்துக் கொண்டுபோய், இது அவருடையதானால் அவர் கையில் கொடுத்து விட்டுவா, இதோ நான் பத்திரமாய்க் காப்பாற்றி இரண்டு இட்டலி கொண்டுவந்திருக்கிறேன். இதைக் குழந்தைகளுக்கு இராத்திரி போஜனத்திற்காக வைத்துக்கொள்ளலாம். பனிரண்டுமாதத்துச் சம்பளத்திற்குப் பதிலாக என் எஜமானன் சொல்லிக்கொடுத்த வார்த்தையை நான் மறக்கக்கூடாது. இதுவரையில் அவர் சொன்னதெல்லாம் எனக்குச் சரியாகவே பலித்துக்கொண்டுவருகிறதென்றான்.

அதைக்கேட்டு அவன் பெண்சாதி: அவர் சொன்னவார்த்தை என்னவென்று வினவ, அவன்: சத்தியந்தலைகாக்கும் என்பதை உறுதியாய் நம்பியிருக்கவேண்டுமென்று சொன்னாரென,

அவள்: இந்த வார்த்தை வெகு நன்றாயிருக்கிறது. சோறுதண்ணீரில்லாமல் வருத்தப்பட்டாலல்லவோ கஷ்டம் தெரியும்; அவர்களுக்கென்ன வாய்க்கெளிதாய்ச் சொல்லிவிடுகிறார்கள். அது எப்படியாயினும் ஆகிறது; நீ கேட்டுக்கொள்ளுகிறபடியால் நான் அப்படியே செய்கிறேன் என்று சொல்லி எழுந்து அந்தக் கணவன் வீட்டுக்குப்போய், அங்கே வெகு நேரத்தியான சரிகைவேலைப்பாடுகள்செய்த மகமல் அங்கியோடு தலையில் மிகப் பளபளப்பான பாகைகட்டிக்கொண்டு வாயிலில் நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு சேவகனைக்கண்டு, இந்த வீட்டு எஜமானன் மகனைப்போய்ப் பார்க்கலாமா என்று கேட்க, அவன்: பார்க்கக்கூடாது, நீ வந்தகாரியமென்ன! அதைச் சொல்வாயானால் அவர்க்குத் தெரிவிக்கிறேன் என, அவள்: நான் வந்தகாரியத்தையா கேட்கிறாய்? இன்றுகாலையில் தெருவிவிருந்து பணப்பையொன்று என் மகன் எடுத்துக்கொண்டுவந்தான்; இவ்வளவு பணம் யாருக்கு இருக்கப்போகிறது! இவருடையதாய்த்தான் இருக்கவேண்டுமென்று இவரைத் தேடிவந்தேன், ஒருவர் சொத்து நமக்கென் என்றான். அதைக்கேட்டு அந்தச் சேவகன்: எதோ காட்டுபார்ப்போமென்று அந்தப் பையை அவள் கையிலிருந்து வாங்கிப்பார்த்து, நல்லது நீ போ, இனி இதைப்பற்றி நீ யொன்றும் விசாரப்படவேண்டாம்; நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன் என்று அவள் மூஞ்சியிலறைவதுபோல் சரேலென்று கதவையறைந்து சாத்திக்கொண்டு போய்விட்டான்.

அவள் அங்கிருந்து திரும்பிவந்தபிறகு அவளுடைய கணவன், தான் வேலையைவிட்டுவரும்போது தன் எஜமானன் கொடுத்த இரண்டு இட்டலிகளையும் எடுத்துத் தன் குழந்தைகளுக்குக் கொடுப்பதற்காக ஒன்றை விண்டான். அதை விண்டுபார்க்கும்போது அவனுக்கு உண்டான சந்தோஷம் இவ்வளவுவ்வளவுல்ல. அதனுள் ஆறு மொகரா வைத்திருக்கக்கண்டான். மற்றொன்றை எடுத்துப் பகிர்ந்துபார்க்கும்போது அதிலும் அப்படியே வைத்திருந்தது. அதைக்கண்டு, அந்த இட்டலிகளுள் ஒன்று தனக்கென்றும், ஒன்று தன் பெண்சாதிக்கென்றும், தன் பெண்சாதிகையில் அவள் பாகத்தைக் கொடுப்பதற்குமுன்னே தன் பங்கைத்தான் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாதென்றும் தன் எஜமானன் சொல்லியனுப்பிய வார்த்தைகளை நினைத்துக்கொண்டு, அவரைப்போல தயாகுணமுடையவர் யார்? பணத்தை நமது கையில் நேராய்க்கொடுத்தால், வழியிலாவது விழ்ந்துபோம், அல்லது திருடர்களாவது அடித்துப் பிடுங்கிக்கொண்டுபோய்விடுவார்கள் என்பதற்காகவல்லவோ நமது சம்பளத்தை அவர் இப்படி மறைத்துக்கொடுத்தனுப்பினார் என்று சொல்லி அகமகிழ்ந்தான்.

மறுநாள் அந்த முத்தன் தன் வீட்டுவாயிலில் நின்றுகொண்டு தன் கையிலிருக்கிற பொருளை என்னசெய்கிறதென்று ஆலோசித்

துக்கொண்டிருக்கையில், அந்த ஜமீன்தாரன் மகன் அந்த வழியாய்ச் சவாரிபோகக்கண்டு, தான் தேசாந்தரம்போயிருந்து வந்தாலும் அதனால் முன் மரியாதைகளொன்றையும் மறவாமல், அவனுக்குச் சலாம்செய்து, கைசோர்ந்துபோன பணப்பை தங்கள் கைக்குவந்து சேர்ந்ததாவென்று தைரியமாய்க் கேட்டான்.

அதைக்கேட்டு அந்த ஜமீன்தாரன்மகன்: ஆம், வாஸ்தவந்தான் ஐயா! நேற்று நான் இந்த வழியாய்ப் போகையில், என் பை வீழ்ந்துபோயிற்று. அது உன் கையில் அகப்பட்டதா! சந்தோஷம்; இந்தக் குடிசையைப் பார்க்கும்போதே நீ மிகவும் எளியவனென்று தோன்றுகிறது. உன் பிரமாணிக்கத்துக்குப் பரிசாக அது உனக்கே இருக்கட்டும் என, அந்த மனிதன்: ஆனால் தங்கள் வீட்டுச் சேவகனொருவன் அதைத் தங்கள் சமுதகத்திற்கொண்டுவந்து நேற்றிராத்திரி கொடுக்கவில்லையா? ஒரு சேவகன் அதை என் பெண்சாதி கையிலிருந்து வாங்கிக்கொண்டு, சரிதான் போவென்று சொல்லியனுப்பினானே என்றதற்கு, அந்தக் குமாரன்: ஆயின் இந்த விஷயத்தை நான் செம்மையாய் விசாரிக்கவேண்டும்; உன் பெண்சாதி என் பையை ஒரு சேவகன்கையில் கொடுத்தாளென்று சொன்னேயே, அவன் எந்தச் சேவகன் தெரியுமா என, முத்தன்: அந்தச் சேவகன் யாரோ, அவன்பெயர் எனக்குத் தெரியாது. அவனைக் காட்டச் சொல்லித் தாங்கள் கட்டளையிட்டால், நம்முடைய பாக்கியம் காட்டுகிறார். அப்படி அவள் காட்டமாட்டாமற்போனால் பின்பு அவளை நம்பவேண்டாம் என, ஜமீன்தாரன்மகன்: நல்லது, இன்று சாயங்காலம் நீயும், யாரோ பாக்கியமென்கிறையே, அவளும் என் வீட்டுக்கு வாருங்கள்; இதைப்பற்றி நான் விசாரிக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுப்போயினான்.

அவன் சொல்லிப்போனபடியே, முத்தனும் அவன் மனையாளாகிய பாக்கியமும் அன்று சாயங்காலம் அந்த ஜமீன்தாரன் வீட்டுக்குப்போனார்கள். அங்கே போய்க் கதவைத் தட்டுகையில் பெரிய சேவகன் ஒருவன் வந்து கதவைத் திறந்துபார்த்து, அந்த எளியவர்கள் சொல்வதை ஒன்றும் கேளாமல், போ! போ! உங்களுக்கு இங்கென்னவேலையென்று சொல்லிக் கதவையறைந்து மூடிக்கொண்டுபோய்விட்டான்.

அதைப்பார்த்து பாக்கியம்: இதோ பார்த்தாயா! இப்படித் தான் முடியுமென்று எனக்கு முன்னமேதெரியுமே என்று கதறினார். முத்தன் தேசாந்தரம்போனது இட்டலிக்குள் மறைத்துப் பனிரண்டு மோகராமாத்திரமே கொண்டுவருவதற்கன்று, ஒருவனுக்கு இன்றியமையாத பல் விஷயங்களும் அவன் நன்றாய்க் கற்றுக் கொண்டிருந்தான். அதனால் மனைவி சொன்னதைக்கேட்டு மனஞ்சலியாமல், நல்லது, ஆகட்டும், ஒருபோதும் நியாயம் அநியாயமாக மாட்டாது. எப்படி, முடிக்கிறதோ பார்ப்போம் என்றுசொல்லி,

அந்த எஜமானைப் பாராமல் போகிறதில்லையென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு தெருத்திண்ணையில் உட்காந்தான்.

அப்படி அவன் உட்காந்த கொஞ்சம்நேரத்திற்கெல்லாம் அந்த ஜமீந்தாரன் மகன் அவ்விடத்திற்கு வந்து அவர்களைப்பார்த்து, நான் வெகுநேரமாய் உங்களுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேனே; இருவரும் உள்ளேவாருங்கள் என்றுசொல்லி, அவர்கள் முன்னேபோகத் தான் பின்னேயேபோய்ச் சபாமண்டபஞ்சேர்ந்து, தன் சேவகர்களெல்லாரும் உடனே வந்து சேரவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டான். இரண்டொருநிமிஷத்திற்கெல்லாம் ஒரு பெரிய பட்டாளம் சேவகர்கள் அவன் எதிரேவந்து நின்றார்கள். அவர்கள் வந்துநின்றதைப் பார்ப்பதே ஒரு வினாத்தொகைக்காட்சியாயிருந்தது.

தன் எதிரே வந்துநின்ற சேவகர்களைப்பார்த்து ஜமீந்தாரன் மகன் பொதுவாய், “உங்களில் யார்? எவன்கையில் இந்தப் பிரமாணிகப் பெண்மணி என் பையைக் கொடுத்தாள்” என்று கேட்டான். அதற்கு உத்தரமே உண்டாகவில்லை. அதைக்கண்டு அவன்: நல்லது, ஒருவேளை இவளே பிசகிச்சொல்லுகிறாளோ என்னவோ? அவளையே காட்டச்சொல்வோமென, உடனே அவள் எதிரே வந்துநின்ற ஒரு பெரிய சேவகனுக்கு நேராய் விசை நீட்டிக்காட்டி, அந்த மனிதன் இதோ இருக்கிறான். இவ்வுலகமெல்லாம் நியாயத்தீர்க்கவந்தாலும் நான் உறுதியாய்ச் சொல்லுவேன், நான் ஸ்வாமிசாக்ஷியாய்ப் பிரமாணம்பண்ணுகிறேன், நான் பையைக்கொண்டு கொடுத்தபோது, சரிதான்போவென்று சொல்லி, அதை நான் எடுத்துக்கொடுத்ததற்காகச் சிறிதும் நன்றியில்லாமல் என் மூஞ்சிமேல் அறைவதுபோல் படரென்று அறைந்து கதவை மூடிக்கொண்டுபோனவன் இந்த மனிதன்தான் என்று தைரியமாய்ச் சொன்னான். அதைக்கேட்கவே “அகத்தினமுகு முகத்திற் றெரியும்” என்கிறபடி, அந்தச் சேவகன்முகம் ரத்தஞ்செத்து வெளுத்து வாடிப்போயிற்று.

பிறகு எஜமானன்: இந்தப் பெண்பிள்ளை என்னவோ சொல்லுகிறாளே அதென்ன? இவள் என் பையை உன் கையில் கொடுத்திருந்தால் அதை ஏன் நீ என்னிடத்தில் உடனே கொண்டுக்கொடுக்கவில்லையென்று கேட்க, அதற்கு அவன் செம்மையாய் விடைகொடுக்கமாட்டாமல் தட்டித்தடுமாறிக் குளறினான். அதைக்கண்டு எஜமானன் அவனைச் சோதனைசெய்யும்படி கட்டளையிட, உடனே சோதித்துப்பார்த்ததில், அவன் சொக்காய்ஜெப்பில் அந்தப் பண்பை அகப்பட்டது. அகப்படவே எஜமானன் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டு முத்தனைப்பார்த்து: இந்த வேளை நீங்கள் இந்தப் பத்து மோகராவைக் கைக்கொண்டு விடுபோய்ச் சேருங்கள், உன் பெண்சாதியின் பிரமாணிகத்தனத்தை நான் ஒருபோதும் மற